

671 1264.

L. Siirveld
Asjad,

mispärast

lapsed ilma wibimatta
Õnnisteggia jure pea-
wad pöggene.

Täida meid warratselt omma hel-
dusfega, siis tahhame rõõm-
faste laulda, ja rõmustada teige
omma ello eia. ESTON. 90, 14.

Tallinnas,
trükkitud Lindworsi kirjadega 1848 aastal.

Auf Befehl Seiner Kaiserlichen Majestät wird von dem
Reval'schen Evangelisch = Lutherischen Stadt = Consistorio hier-
durch attestirt, daß in vorliegender Schrift nichts wider die
heilige Schrift und die symbolischen Bücher enthalten sei.

Reval, den 20. October 1848.

Im Namen des Reval'schen Evangelisch-
Lutherischen Stadt-Consistorio.

Präsident Dr. Friedrich Georg v. Bunge.

(L. S.)

G. Blon, Secr.

671

Der Druck ist unter der Bedingung gestattet, daß nach
Beendigung desselben die vorgeschriebene Anzahl Exemplare
bei der Dorpat'schen Censur-Comité eingereicht werde.

Dorpat, den 4 November 1848.

Censor Samson.

(L. S.)

Armsad lapsed !

Wõtke se õppetüs wasto kui suurte hõbbe warrandust, ja piddage se kal-
limaks kui palju tulda. Tõhke omma
teggemist, enne kui aeg möda lähhab,
siis annab Kristus teile teie armo
palka ommal ajal. Itka sago Jum-
malale kiitus, ja temma hallastus jägo
meie tekitide ülle. Amen.

Sir 51, 37. 39, 40.

Üks ühheksa aastane laps näggi ühhe omma
ealisse lapse surnud kehha hauda kantama, ja käis
surno järrele. Selle tee peäl ärratas pühha Waim
temma süddames sedda mõttet, et ka temma peab
surrema, ja tunnistas, et tal üht Snnisteggiat
tarwis lähhab. — Sa teie armsad lapsed, kui
teie nende aastade peäle taggasi watate, mis jo
teil on möda läinud, siis woib pühha Waim ka
teid sellesamma tundmissele sata. Oh! peaks „üks
wainne tassane heäl“ üks Jummala Waimo heäl,
teile teie süddamesse hüüdma: „Põggene ilmawi-
bimatta Snnisteggia jure!“ Rutra, „peasta omma
hinge, ja ärra wata mitte taggasi.“

**I. Sepärrast, et meie ello aeg ni
lühhike on siin ilmas, peame ilma
wibimatta meelt parrandama.**

„Meie aastade päwad on seitsekümmend
aastat, ja kui fegi wägga tuggew on, kah-

heksakümme aastat, ja nende üllem assi on waewalinne ja willets: sest need sawad äkkitselt ärranidetud, ja meie lähhåme lendes ärra."

Neist sannadest nåme, et isegi need innimesed, kes keige kaueminne ellasid, surres omma ello aia, nenda kui ühe unnenåggemisse peale taggasi mõtlesid. Se ello aeg on kui üks unni, mis magades ussinaste mõda lähhåb, ja kui teie ülles årfate, ei tea teie mitte kuidas se aeg on otsa sanud. Se on ühe jutto sarnane, mis rågitakse, ja kedda kuuldes aeg ussinaste ärra kaub, ilma et teie sedda tate. Nenda „lõppetame meie ommad aastad jutto wisi." Teie ollete ka wahhest nåinud, kuidas üks laew merre peal kange tulega fårmeeste üle laenede jouab. Nenda on se ka meie ello pårwadega; „nemmad on mõda låinud kui ferged laewad," mis kangest tulest aetakse. Ehk ollete nåinud, üht lindo måggede üle lendma; nenda lendes lähhåwad ka meie ello pårwad mõda. Ehk ollete ka tåhhele pannud, kuidas uddo mis hommikutel nåkse ja noppeste pårwa pallawa cest ärra kaub? Ja, „missuggune on teie ello? Sest se on üks aur, mis nattoke aega nåkse, agga pårrast ärra kaub."

Monned teie seast on ka neist innimestest, kes teie ümber ellasid ja ärra surrid, nåinud, kui lühikenne se ello aeg on. „Kus on nüüd teie wannemad, — ehk wannematte wannemad, — ja need prohmetid?" Kas nemmad ellawad weel? — Kui paljo teie sõbradest ja suggulastest maggawad jo haudades. Ja monnel teie seast on jo ennam suggulasfi surnud, kui neid weel ellus on. Nemmad said „åkkitselt ärranidetud. — Summal

mõttis neid warratselt ärra kui suur wessi, ja meie olleme walmis nende järrele ruttama. — Lühikesse aia parrast sawad ued lapsed kolis kaima, kus teie nüüd käite, ja ued innimesed sawad iggal pool maiades ellama ja ulitsate ning tede peäl kõndima; ued innimesed sawad koolmeistriks, õppetajaks ja kunningaks. Se on üks tuttav aäsi, et keik, kes sedda wäikest ramatud loewad, wähe aia parrast hauda lähhawad. Oh kui tarwis on separrast ilmaribimatta Dniisteggia jure pöggeneda. Kui palju on teil teggemist ja kui wähe on teil seks aega, mil se keik peab tehtud sama. Teie peate pöggenema Jummal wihha eest, teie peate Kristusse jure tulles, teie peate ueste sündima ja pühha Waimo wasto mõtma; peate taewa ja iggawesse ello wasto walmistud sama. Nüüd on parras aeg, et teie hakkate Issandat otsima. Noudke ommad pattud süddamest tunda sada, ja andeksandmist Jesusse käest palluda: „Läida meid warratselt omma heldussega, siis tahhame rõõmsaste laulda, ja rõmustada keige omma ello aia“.

II. Lapsed! meie ello en hopis teadmatta.

Innimesed on kui dieke wälja peäl, mis hoiu- miko õitseb ja on haljas; õhto leikatakse tedda ärra ja kuirab ärra.“ Surem innimese hulk saab omma õitsemisse aastades ärranidetud. Ennam kui pool innimesse suggu sureb, enne kui ta täie ello aastade sisse saab. Ja woib küll arvata, et poled neist kes sünniwad, jälle enne kahteküm- mend aastad surewad. Suremast innimese hul-

gaſt woib kũl tõega õõlda: „Ea touseb kui liſ-
like, ja leiſataſe ärra, ja põggeneb ärra kui
warri, ja ei jã mitte ſeiſma.“ Surm on meile
kũl teada, agga ſurma tund on hopiſ teadmatta.
Monned kũl mõtlewad, et nemmad ni pea ei ſurre,
ſeſt et nad terwed ja priſked on; agga nemmad
unnuſtawad ſedda ärra, et paljo ilma põddematta
ning ilma pitkaliſſe haiguſſeta ka äkſiſte ſurrewad.
„Kui tãnna terwed olleme, Kũl homme eirſ-
tus maggame; Keſ tãnna on ni punnane kui
kaunike, Kũl homme haige, ſurreb ſe.“ Niſamma
wãhhe woiwad rikkus, head ello pãwad ja keige-
ſuggune ma peãlne rõõm, ehk hea ſõminne ja illu-
ſad rided meid ſurma eeſt hoida. „Rikkas mees
ſurrei ka ja ſai mahha maetud.“ Ûkſki arſt,
ũkſki ſõbber ehk ſuggulane, ei woi teid ſurmast
ãrrapeãſta. Kui Summal ſurma teie jãrrele ſa-
dad, ſiis ei aita ennam arſti rohhud, egga ùkſki
mu aſſi; ſurm eiſſub ja wiib teid wãggife teie
armsa ommakſete kãeſt ärra, keſ teid tahhawad
ellus hoida. — Teiſed jãlle arwawad, et neil ſe-
pãrraſt ennam aega ollekſ, et nemmad weel mitte
ei olle ſurma waſto walmiſtud; agga nemmad
unnuſtawad, miſ ùhhe laulo ſees õõldaſe: „Ehk
ſinna olled walmiſtand, Ehk wahheſt ollematta,
Mi kui ſurm teiſi lãmmatand, Mi on ſul peãſe-
matta.“ Nemmad ei mõtle ſe peãle, et ſurem in-
nimeſte hulk ilma walmiſtamatta — ilma pattuſt-
põõrmatta, — õnnetumal wiſil ſurreb. Teie un-
nuſtate, miſ ſeſt kiſtaſt wãrrawaſt, ja ſeſt waewa-
liſeſt teeſt miſ ello ſiſſe wiib on kirjotud: „Niſ-
ſut on neid keſ ſedda leidwad.“ Surem inni-

meeste hulf heidab ennast omma ello aial patto, nago ühhe pimmeda haura sisse; agga nisuggused sawad iggawesses aegas weel ühhes paljo pimmedamas, se on, nad sawad põrgus ollema! — Monned teie seast ehk arwawad, et nemmad lapsel põlwe ei surre, separrast, et nad weel nored on; agga nemmad ei mõtle se peäle, kui wägga paljo lapsi ühhe aasta sees iggas kihhelfondas sawad maetud. — Dõeste, „Surm tahhab keiki korrista, Ei karda noort ei wanna.“ Ja siiski — „Sa arwad haura kaugele, Kui on üks sammo haurale, Ja surma pones kannad!“ — Oh! olleksite teie igga lapsel wodi ees seisnud, mis surrid, ja olleksite nende keikide wäljasirrutud kääsi näinud, ja nende küssendamist surma hirmo sees kuulnud, kes ilma Jeesuseta siit ilmast ärralahkufid; küt teie siis moistaksite, kui wägga tarwis se on, nüüd ilma wibimatta Jeesuse Kristusse meie Õnnisteggia jure pöggeneda. Surma liisk woiß ka pea teie peäle langeda. Kas ollete surma wasto walmistud? Kas ollete abbi ja armo Jeesuse jurest otfinud, ja ommad pattud andeks sanud? „Ärra kiitle mitte hoomsest päwast, sest sinna ei tea mitte mis se päaw sadab.“

III. Lapsed! se surem ossa neist, kes aial ärrapeästetud ja õnsaks sawad, pöggenesid jo omma nores põlwes Õnnisteggia jure.

Nenda olli se ka meie armsa Õnnisteggia päiwil. Need kes wannaks ollid sanud, ollid ni

surelissed omma moistusse ja tarkusse peäle, et nemmad endid mitte Jummal Poia werre läbbi ei tahtnud lasta ärra peästa egga õnsaks tehha; sepärrast ilmutas Jeesus nendele, kes noremad ollid sedda õnsaksteggewad werre wägge, ja ütles: „Minna kidan sind, Jessa, taewa ja Ma Jssand, et sinna sedda tarkade ja moistlikkude eest olled ärrapeitnud, ja olled sedda wäetimille teäda annud. Tõest, Jessa, sest se on nenda sinno mel pärrast olnud. Wäetimatte ja immewatte laste suust olled sinna ennesele kitust walmistanud. Temma wõttab need talled kogouda, ja ommas süles kanda.“ Nenda on se ka ennamiste iggal aial olnud. Kui teie wannematte innimestelt, kes waggad, ja keigesi süddamest Jeesusse pole on pöörmud, küsüte, siis saab se surem hulk teile ütleva, et nemmad jo nores põlwes omma hinge õnnistusse eest, on hakkand hoolt kandma.

Oh! mis ülesrääkimatta õn ja õnnistus siis on leida, kui hing ühhe warratse ümberpöörmisega Jeesust Kristust holega tagga nouab. Papsed, piddage sedda meles! Kui teie mitte ei sa nores põlwes temma läbbi ärrapeästetud, siis tulles karta, et se ialgi ei sa sündima; sest hinge waenlane seub teid ikka tuggewaminne patto kõitega kinni, ja teie jäte ikka raskeminne patto unne siisse maggama. Sepärrast palluge süddamest:

Wisi! Oh Jeesus Kristus tulle ja re.

Se lahti patto ahhelad, Mis mind siin مانگس piddawad, Et peäsen sinno taewaske Eull' kitust andma järkeste.

Pühhapääw on öiete se pääw, millal isse-

ärranis hingesi Dnnisteggiale koggutakse, se on Jhsanda Jესუსse kaubapääw, mil temma ennesele, omma kallil werre hinna eest paljo hingesi ostab. Kõl on parrako jo nāhha, et surem hulk innimesi Jესუსse head ikket pūhhapāwal ārraheitwad, ja sedda kallist pāwa, kas mailma lusti ja rōmo tagga aia-des, ehk jalle omma ilmalikko kasfopuūdmissse ja tō jures, otsego jalgadega tallawad; agga piddage teie, armsad lapsed, sedda pāwa kalliks.

Kurwastuše aeg, on ka üks ümberpöörmissse aeg. Kui Jummal teilt ārrawōttab need, kedda teie keige ennam armastate, ja kui teie peate ütlema: „Se on Jummal sōrm;“ siis tulletage endi mele, et Jესუს meie Dnnisteggia se lābbi jo paljo hingesi ennese jure on tombanud. Ja kui temma ühhel nisuggusel kurwastuše aial teie süddame ukse peäle omma sannaga kōpputab, siis tehke temmale lahti ja laske tedda siisse. — Se aeg, mil pūhha Waim teie süddamesse rāgib, ja teie kallal tōdd teeb, on se õige meleparrandamisse aeg. Kui teie Piibliis loete, ehk üht jutlust kulete, ja se teie süddant ligutab, siis ārge kiusage mitte pūhha Waimo, ja ārge pange mitte temma wāsto. „Ārge kurwastage mitte Jummal pūhha Waimo.“ Lapse noor pōlli, on se keigeparrem ümberpöörmissse aeg. Sest Jესუს ütleb: „Laske need laps-fessesed minno jure tulla ja ārge keelge neid mitte.“ Innimeste karjas ollete teie need nored talled. Oh noudke siis se jārrel armsad lapsed, et teie Jესუსse tallekesiks saaksite; et temma teid omma süddame peäle rōttaks, ommas sülles kan-naks ja omma wāikese karja jure forjaks. Tulge

kindla uusu ja lotuõsaga temma armo tibade alla,
 „otsego kanna poiad emma tibade alla ruttawad.“ Seft temma tahhab teid armoga katta.

Lapsed! Jesusse sees olla on õnnistus, agga ilma temmata olla, on surm ning huffatus.

Monned, kes sedda loewad, mõtlewad ommas süddames: wagga olla, allati surma peäle mõttelda, se on jo hopis üks kurb luggu. Noreõ põlweõ on jo se rõmuõ ello, se aeg süa, jua ja mængida. 2 Mos. 32, 6. — Jah, armsad lapsed! noreõ põlweõ on tõeste üks rõmuõ aeg, siis on teie jallad kergemad, ja teie silmad on selgemad Jõsanda tenistuõseks, ja teie südda on ka rõõmsam kui hiljematte aastade sees. Sellexärrast ütlen ka minna, et noreõ põlweõ se õige aeg on, Õnnisteggia jure tulla.

1) Temma sees saab südda rahho ja õnne.

Meie ei tahha mitte sallata, et teie ilma Õnnisteggiata ka ürrikest rõõmsad woite olla. Walatus, tantsiminne ja lusti mængid, rõmuõstawad laste süddamed wägga; agga mõttelge, efs se inimenne põlle hul ja pimme, kes ennast rõmuõstab, enre kui hing weel põrgust ja iggawesest huffatuõsest on ärrapästetud? Kas se ei olleks mitte hirmuõ, kui teie üht innimest naaksite, ühhes maias, mis jo ülleültse tulle leke sees seisaks, rahholiste maggama? Ja efs se ei olle meile mitte üks halle assi, kus jures meie peame wärrisema, kui meie teid näme mailma rõmuõ hüppama ja õiskama, sel aial,

mil Jummalal wiha alles teie üle on seismas? —
Eks teie tunne sedda salmi, mis ütleb:

Wist: Nüüd hingwad innimesed te.

„Kes ilma lusti ots'wad, Ja rõmo ello tahtwad Siin
tantš' tes kargades, Need istwad sües waemas, To pal-
lawas jo külmas, Ja polle lusti ellades.“ Kes patto
teed käib rõmoga, Ja lodab armo peäle, Seal nuh-
heldakse armota, Ei pease põrgust jälle!

Mõttelge nüüd teisipiddi järrele, kui ülesraki-
matta paljo maggusamad ja iggawessed rõmud
teile Jeesusse Kristusse sees woiwad ossaks sada.
„Kes sest sinu atlest weest joob, se jannutab jälle.
Aga, kes ial saab jonud sest weest, mis minna
temmale annan, temma ei jannuta mitte ei
iggaweste. Rõmo on rohkestes so palles ees,
lõbbusad asjad on so parreimas laes lõpmatta.“
Pattude andeksandmist Jummalal käest, temmaga
ühhe iggawesse rahho siise kinnitust, tedda Jeesaks
hüda, temma armastusse sees ellada ja sedda tunda,
et temma rõmoga meie peäle watab, pühha Waimo
wägge ommas süddames maitsta ja temma läbbi
pühhitsetud sada: — tõeste, se on ennam wäärt,
kui tullem iggawenne aeg täis muid rõmusi: „Sest
üks päämo so ouede sees on parrem, kui muud
tuhhat.“ Oh misfuggune õnnis põlli on se: „Kül-
sama, mis südda kutsus, ja täis Jehowa õn-
nistamiesest ollema.“ Eiis mekkib teie igga-
pawane leib teile maggusam, kui ial enne; teie
„mõttate omma roga ja tannote Jummalat
rõõmsa ja lapselikko süddamega.“ Teie jallad
on siis kergemad ja ussinamad Jeesanda teed jook-
ma; sest nemmad kandwad üht ihho, mis Jum-

mala Poia werrega nuhtlussest lahti on ošetud. Teie unni on õsel maggusam, ja woite prohmeti Jesaiaga öölda: **Ea on mind omma kae warjo alla mariule pannud.**" Päike paistab teile armsaminne, ja Ma omma lilled ja õitega naerab rõõmsaminne teie wasto, sest teie woite ütelda: „Sedda keik on minno Jēsand teinud."

2) Lapsed! Jēsusse sees jāme meie rõõmsad keige omma ello aia.

Patto rõmud kestwad ürrikeksesks; nemmad ei woi mitte ikka jada. Agga ennast Jēsussele andma ja temmaga ühendama, on meile kui üks igga- weesse rõmo pāwa hommiķo, miķ taewa selgussest, keige meie ma peālse teekāimisse üle on wālja lautud. Miķ woib mailm meile willetsusse pāiwil tehha? ehk miķ woib ta meile anda? — Rifugusil pāiwil saab mailm meile ollema, „ui üks katkistud rie talwsele aial" Uskuge sedda, pāwad tullemad, mil teie naerule ütlete: „Ea olled hul; ja rõmule: Miķ se on, miķ sa teed?" Agga kui teie nüüd Jēsusst Kristust ommaks warjopaigaks wöttate, siis saab temma teid trööstima ja rõmuštama, hādada aial, kui keik teie silmade ees pimme on. Kui ello jõe peāl tuul teie laewokesse wasto on, kui laened kõrgeesse tousewud, ja ahwardawad teid arrahukkata; saab Jēsus laewokesse liggi tullesma, ja ütlesma: „Minna ollen Jēsus, ārae farike mitte." Se, temma tassane heāl waigistab süddant, kui ta kaksipiddi wöttetes, otsego merre kangeste tormab. Kui mailm teid wiķab, ja teid teie waggaduķse pārrast laimab, ja põlgab teie nim-

me, kui ühhe pahha nimme; Luf. 6, 22. siis tuleb Jeesus, kui üksed luffus on siise, ja ütleb: „Rahho olgo teile! Oh! kes jouab sedda magusad rõmo tundmist, ja sedda rahho üllekräftida, misga Jeesus meid ühhes nisugguses kurbastusse filmapilkmisises rõmustab?

Üks wäikene tüttarlaps, kes jo warra Jeesust olli leidnud, tundis sedda, kui ta kaua aega omma haige wodi peäl maas olli. „Minna ei olle omma haiguusse assemest mitte ärra tüddind — ütles ta — sest minno wodi on kui üks illus rohho aed, ja keif mis mulle kätte tuleb, annab mulle tunnistust, kui wägga Snnisteggia mind armastab; sest ta teeb mulle keif magusaks, ni hästi ööd kui päwad. Kui õhto jouab, siis ollen ma rõmus, ja kui on jälle hommiko, siis ollen ma ueste kinnitud.“

Agga mis woib mailm teile teie surma päwal tehha, ehk mis woib ta teid aidata; mailma rõõm, tantsiminne ja need wallatumad mängi sõbrad, ei te teile siis mitte ennam rõmo, ei woi teid mitte ennam jahhutada; ükski ei sa siis teie ümber naerma egga nalja heitma. „Oh et teie targad olleksite, targaste sedda ärraarmaksite ja moistaksite mis põlli wimaks teie kätte tuleb,“ kui surma tund kaks on.

Agga hopis teine järg on sel innimesest, kes keigest süddamest Jeesust on armastanud, ja temma järrele käinud; temma on üllekräftimatta rõmo ja iggawesse ello ettetundmisega täidetud, ja näab waimus jo siin pool hauda, Kristusse au, ja temma tullemist keige pühhadega. Ta näab usso läbbi sedda ello troni, misga Jeesus temma pea wõttab ehhitada,

ja saab siis ses lotuſſes Õnnisteggia waſto rut-
tama, kes kui päike temmale iggawesse au ſeeſt on
paistmas. — Sedda kinnitab meile Tethwanuſſe
tunniſtuſ, kui ta ütleb: „Ennä! ma naân taewad
lahti ollewad, ja innimesſe Poega Jummalä parre-
mal poſel ſeiſwad.“ — Apoſt. L. 7, 56. „Ja
kui keik, kes ſures kothuſ iſſid, ütſi ſilmi tem-
ma peäle waatſid, ſiis näggid nemmad temma
palle otſeo ingli palie ollewad.“ Menda läh-
háb ütſi tõſſine Jummalä laps, uſkuſ ja Kriſtuſſe
werre õiguſſe kuo ſeeſ, rõmoga ſurma ja kotho
páwa waſto. Seſt Jeſuſ ütleb: „Kes minno
ſanna kuleb, ja uſſub ſedda, kes mind on láf-
ſitanud, ſel on iggawenne ello, ja ei tulle mitte
kotho allo, waid on ſurmaſſ ello ſieſe láinud.“
Ja „kui legi minno ſanna ſaab piddanud, ſe
ei pea mitte ſurma nággema iagaweſte.“ —
Niſugguſtele ſaab Kriſtuſ wiimſel páwal ütlima:
„Tulge tenna, minno Jeſa õnnietud, párrige
ſedda kunningriſi, miſ teile on walmiſtud ma-
ilma aſſutamieſſeſt. Siis peawad, kes õiged,
paistma kui päike omma Jeſa kunningriſis.
Kel kórwad on kuulda, ſe kuulgo!“

Wiſit: Need wallatumad kiitlewad zc.

Kel kórwad on, ſe kuulgo nüüd, Ja árgo
ennañſ petko, Waid tunniſtago omma ſüüd, Ja
tánna pattuſt pöörgo; Neg árralááb, ſurm jouab
ka, Sa iggaweſt pead ſurrema, Kui on ſo ſüdda kurri.

Dh armsad lapſed! Kui teie tahhate õnnelik-
kult ellada, õnſaſte ſurra ja iggawesse õnniſtuſſe
ſieſe miſina, ſiis tulge nüüd ſelle jure, kes teid
tahhab árrapeáſta. Dh palluge Jeſuſt iggapáaw,

pühha Waimo walgustusse, ue süddame ja ue sündimis-
dimisse pärrast. „Eo mulle Summal, üks puh-
has süda, ja uenda mo sees kindla waimo.“
— Kas malletate weel sedda armast laulo, kus
sees ööldakse: „Pallu päwa loja minnes, Pallu
tedda päwatouste.“ — Kas pallusite tänna hom-
miko kui pääw tousis? — Sa mis ollid teie es-
simesed mõtted, kui unnest üles ärkasite? — Mõt-
lesite teie essite Summala, woi omma mängimis-
se, ehk mu ilmalikko töö ja teggemisse peäle? — Sum-
mal watab omma silmadega, kui tulle lelega, ig-
gal aial, agga isseärranis igga hommiko ja õhto
teie peäle, ja panneb tähhele: kas teie temma pole
keigest süddamest, tões ja waimus pallute woi mitte?
Kes mitte ei pallu, sel ei olle ka ühtegi osasamist
Summalaga! — Armsad lapsed! tänna weel on
armo aeg, mil teie woite palwed tehha, ja pattust
põrda; tänna weel seisab se armo üks, otsego
Noa laew, teie ees laiale lahti, oh minge nüüd
wõido joostes siisse; ehk muido ei sa se ial sündi-
ma, sest se üks saab finni pandud; ja siis sate
teiegi keige uskmatta ja Summalakartmatta rah-
waga üht õnnetumad otša, nenda kui innimesed
wee upputusse aial, tuima süddame pärrast. Sest
uskmatta rahwa „osša peab ollema, kes tulle ja
weewoliga põllewas järwes; mis on se teine surm!“,

Wagga laste ellust.

Elise, üks seitseme aastane tüttarlaps, panni
holega tähhele, mis foolmeister temma ühheksa

aastase sõbra surmast juttustas. Koio minnes ütles ta omma wannematte wasto: „Dh, minno armas Anna on surnud, oh kui minna ka pea surreksin, et ma temma jure taewasse saaksin.“ Kolist tulles, ütles ta üksford: „Kui muddane ja pahha on siin ilmas kaia; agga taewas saab paljo illusam ollema. Dh olleksime seal!“ Kui üks joobnud innimenne möda läks, siis ohkas ta, ja ütles: „Dh se waene innemenne lähhab nenda surma wasto, ja ei mõtle mitte, ei taewa egga pörge peale! peaks se armas Jeesus ka tedda patto tundmisele saatma. — Palwet teggi temma sure rõmoga, ja laulis ühhel hommikul pärrast omma palwet, sedda salmi mis ta kolis olli õppinud:

Wisl: Nüüd kiitko teigest süddamest re.

Need nõdrad ofsad olleme,
Sa olled wina pu,
Se külges meie kaswame
Ja wilja kanname.

Elise jäi nüüd haigeks, ja otis kannatlikko ja rõõmsa melega omma õnnist koio minnemisele aega. Eks sa ei tahha siis jälle terweks sada? küsis emma: „Dh, ei mitte, waid ennam rõmo on mul ärra misina, sest siis tullen ma omma armsa Dnisteggia jure, kus ma ka omma armsa Annaga jälle ühte saan.“ Kas sa tunned siis Jeesust? „Jah tunnen; temma on minno funningas, minno karjane ja mo hinge peigmees, temma jure tullen ma, kui ma surren.“ — Mis saad sa siis temma kääst? — „Ello kroni, ja walged rided, mis Talle werres on pestud! Jeesus on minno te, minno tõdde ia minno ello, temma läbbi lähhan ma Jēsa jure.“

— Wähhe aega enne omma ärralahkumist, hūdis ja waljo heālega: „Nūūd ollen ma walmis! andke mulle minno rided, et ma woiksin ennast ridesse pañna!“ — Kuhho tahhad sa siis miñna? — „Omma armsa Jēsusse jure! — Jāge Summalaga!“ — Eks meie ei sa sind mitte ennam nāhha? — „Ei, tūl siin mitte, agga taewaš sate teie mind jalle nāhha.“ — Omma išsa wašto, keš pitke-minne pididi rāfima, ütles ta: „Mitte ennam, nūūd olge wait; sest taewa wanter on siin, ja minna p'ran minnema! Laske mind agga nūūd miñna.“ Ja sedda ütteldes, jai ta rahholiste maggama.

Wifil: So hing, oh Jēsus, tehto mind 2c.

Se on se seme, mis on teäl,
Se Roja tūlw'nud, ning mis seäl,
Saab auustuses ütsema,
Kui ta saab surmast tousema.

2.

Üks ühheksa aastane tüttarlaps, Elisabet nimmi, ütles teiste laste wašto, keš tedda māngima kutsusid: „Teie māngi rõõm on ürrike, se lähhāb pea mōda, ja mitto korda tulles selle lābbi weel rido ja pahhandust; agga minno māngi rõõm jāāb igga-wešte! Minna wōttan ükskord surmas ommad māngi asjad kasa, ja lähhān nendega omma armsa Jēsusse jure.“ — Sedda tāhhendas ta omma Piibli luggemisse ja palweteggemisse peäle. — Lapsed, on teil ka nisuggused māngi asjad, kellega teie Snnisteggia palle ette woite astuda?

3.

Tahiti sare peäl, mis kangel loune merre sees seisab, oli üks kahheksa aastane kolilaps, (kelle wannemad enne olid pagganad olnud). Se laps jäi raskest haigeks, ja armo fulutaja kes tedda watas kais, küsis üksford: Kas sa tead kes Jeesus on? — Jah tean, ta on Jummal Poeg. Kust ta tuli? — Taewast. — Miks tuli temma taewast Ma peäle? Pattusid õnsaks teggema. Kes on üks pattune? — Keik mailm. — Kas sinna ka? — Jah ma ollen ka pattune. — Kas sa teed ka palwet? — Jah iggapäärw. — Kas sa pallud Jeesuse käest pattude andeksandmist? — Jah temma werre läbbi. — Misugguse kindla ja rõõmsa usko sees lahkus se laps siit ilmast. Eks Jeesus, kes on ütelnud: „Laste need lapsokessed minno jure tulla“ ei olle wist sedda lapsokest seäl rõõmsaste terretanud! — Agga teie ristirahwa lapsed! tul- letage endi mele, misuggune hinge luggu on teiega? — Kas teie woite ni tuimad olla, et paggana rahwa lapsed teile häbbi temad? —

Wist: So hing, oh Jeesus, tehko mind 2c.

1. Mi lähwad meie päwad teäl, üks lõppeb ikka teise peäl, üks nädal teise järrel läab, Ja wimati keik otsa näab.

2. Mo hing! oh ärra wiwita, Sa mitte ennast parranda, Sest mis sa ial teinud teäl, Se arwataks ka sulle seäl.

3. Ehk surm sul wahhest otsa teeb, Weel enne kui o möda läab, Ja wiib sind ärra siis kui sa, Weel olled pattust pöõrmatta.

Wifil: Nüüd hingwad innimesseß 2c.

1. Mis kassjo on sest ellust, Mis ma saan Summal sinnust? — Suur kassjo tõeste. Sa andsid sedda mulle, Et pean joudma sulle, Ja sinno taewa rigile.

2. Siin semet külwatakse, Seäl rõõmsast lei-gatakse, Mis mahhamaeti teäl, Kes siin so järrel käinud, Ja pattud andeks sanud, Se rohkest rõmo leiab seäl.

3. Mind lasse siis ni lotes, Ja taewa lei-kust otes, Head semet külwada; Et mis ma siin weel ellan, Ja mis ma teen ehk nouan, So armo wõttaks kuluta.

• Wifil: Arra waimo toetaja 2c.

1. Rutta! päwad, tunnid loe, Runni tul-leb Jesuke, Temma warjo alla poe, Ota tedda järgeste; Kõl ta wähhendab so waewa, Kõl ta wiib sind waewast taewa.

2. Temma wasto joosteß tõttan, Otsin armo walguustust, Pattud mahha jätta wõttan, Nouan arrapeäsmist neist, Oh! ma kippun wägga sulle, Taewa päike touse mulle.

„Ja nüüd, lapsõlessed, jäge Jesusse meie Onnisteggia sisse, et kui ta ilmub, meil woiks julgus olla, et meie mitte temmast ei sa hää-bistud, temma tullemisßes;“ waid et meil oõsa olleks õigette õiskamisßest.

Omme wifil:

Amen! hing Jõsa kidad! Waim Kris-tust tundma sadab: ∴ Se aitto meid keif ühte, keif ühte: ∴ Seäl teises ellus, Amen: Seäl teises ellus, Amen!

